

6

ADVENTNI VENČEK

»Kakšni časi so bili takrat, ko je Marija še živela na zemlji?« je zanimalo Lučko. »In kakšna je bila Marija kot oseba? Prav rada bi jo poznala v tistih časih.« Lučkine misli o Mariji so starše in stare starše napeljale na pogovor o spoštovanju starejših. Vsi otroci v Polonini družini so mislili, da vedo, kako je treba spoštovati starejše, vendar jih je dedek hitro podučil, da jih jezikanje ne bo pripeljalo daleč. Babica je vse otroke priporočila in izročila Mariji.

Čas hitro mineva. In vsako leto se konec meseca novembra za našo družino začne prav posebno obdobje. Čas adventa. Čas pričakovanja Jezusovega rojstva. Vsako leto komaj čakam, da bomo postavljali jaslice in krasili božično drevo, da bomo prepevali božične pesmi in se bo iz Lučkine kitare zaslišala malo škripajoča *Sveta noč*. To je čas, ko z Lučko pečeva božične piškote in v kuhinji narediva tak nered, da mami še en teden čisti kuhinjo za nama.

Vsako leto imamo v župniji na začetku adventa oratorijski dan. Vedno je zabavno in vedno se naučimo kaj novega. Predvsem pa vsako leto vsi štirje otroci sami naredimo adventni venček, ki ga imamo potem na mizi. Vsak dan prižgemo svečko in ob njem molimo. Še dobro, da smo štirje, da lahko vsak dan eden upihne sveče na venčku. No, včasih se ob tem tudi sporečemo.

Zgodilo se je ravno na praznik Marije Brezmadežne, ki ga praznujemo 8. decembra. Takrat se spominjamo, da je bila Marija brez greha. Vsi otroci v družini smo imeli veliko dela

za šolo. Vsi smo imeli veliko vprašanj in prosili za pomoč očka ali mami. Na koncu dneva smo bili čisto utrujeni in smo komaj zbrali dovolj moči za večerno molitev. Zbrali smo se ob mizi, k venčku postavili Marijin kip, prižgali svečko, prebrali zgodbo iz adventnega koledarja in zapeli pesem. Za pihanje svečke je bil na vrsti Maks. Ko jo je želel upihnuti, ga je prehitel Jaka in pihnil proti svečki. Zdelo se mu je, da je prikrajšan, ker prejšnji večer, ko je bil na vrsti on, nismo molili ob venčku. Svečke mu ni uspelo ugasniti. Med njima se je vnel prepir, oba sta mahala z rokami, ko je Jaka po nesreči zadel gorečo svečko. Sveča je poletela na klop, na kateri je bila blazina. S plamenom je oplazila zaveso, ki se je v hipu vnela. Mami, ki je to opazovala od daleč, je hitro prihitela s kozarcem vode in požar pogasila. Bila je zelo jezna. Otroci smo čisto tiho in brez besed odšli v kopalnico in nato v postelje.

Naslednje jutro smo se o dogodku temeljito pogovorili. Vsi smo vedeli, kaj bi se lahko zgodilo. Mami je imela potem pridigo o čistosti srca:

»Najprej moliš ob venčku in se za nekaj zahvališ ali prosiš, potem pa se z bratom skregaš zaradi pihanja sveč. Toliko o tem, kako se trudimo imeti čisto srce, lepe odnose ter koliko volje in energije porabimo za to, da delamo dobro in prav. Prav razočarana sem nad vami.«

Mami je bila nad nami razočarana zato, ker smo na začetku adventa v družini sklenili, da se bomo trudili za dobre medsebojne odnose. Obljubili smo, da se ob venčku ne bomo prepirali. Mami pa je zahtevala, da vsak od nas nekaj prispeva za novo zaveso.

Zdi se mi, da nas je hujše nesreče obvarovala tudi Marija. Ob venčku je stal njen kip, ki je gorečo svečo malce upočasnili. Ko sem opazovala prepir med bratoma, se mi je zdelo, da

je Marija malce iztegnila roko in svečo poskušala ustaviti. Ampak verjetno se mi je to samo zdelo.

Naloga

Razmisli o tem, kako spoštuješ dogovore, ki jih imaš z ljudmi okoli sebe – s starši, starimi starši, prijatelji. Sem vreden zaupanja? Ali nekaj obljubim, potem pa tega ne storim?